

dighed for det høje Tings Medlemmer, saa at de selv kunne se, hvorledes Forholdene ere. Vi have ment, at vi skyldte Samfundet dette Arbejde for at vise, hvor galt det er fat. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling. Jeg haaber, at Sagen kan komme til første Behandling inden Juleferien, saa at Tingets Medlemmer kunne komme til at danne sig et Skøn over, hvor uhyggelige Tilstandene ere, og komme til at vise deres Villie til at yde Hjælp, hvor der er Nød og Trang, dels ved at yde Tilskud, men allerhelst ved, at der skaffes Arbejde til de arbejdsløse.

Formanden: Eksemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om midlertidige Forholdsregler vedrørende Den sjællandske Bondestands Sparekasse.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1831 fg.)

Formanden: Denne Behandling kan ikke finde Sted i Dag uden med Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Alfred Christensen: Ved med Tingets Samtykke at sætte denne Sag paa Dagsordenen allerede i Dag fremmer man den med ekstraordinær Hast. Dette skal jeg ikke have noget imod, men jeg skal ikke nægte, at det var mig en Skuffelse, da jeg saa den trykte Dagsorden og saa, at den for nærværende Punkts Vedkommende ender med: „Lovforslag Nr. 21, findes paa Blad Nr. 29,“ og saa ikke videre. Jeg havde ventet, at der havde staaet: og Ændringsforslag paa Blad Nr. det og det. Jeg havde nogen Ret til at vente det, thi i Gaar gjorde jeg opmærksom paa, at der forelaa et Retsforhold, om hvilket der for mit Vedkommende ingen Tvivl er, men om hvilket der hos Indenrigsministeren og hos Regeringspartiets Ordfører her i Salen findes ikke alene

divergerende Meninger, men Meninger, som staa i Strid med, hvad baade det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) og jeg anse for uomstødelig gældende Ret. Jeg gjorde i Gaar opmærksom paa, at det vilde være rigtigt, at vi lod denne Lov udgaa i saa klar en Skikkelse, at baade Privatmænd og Dommere vidste, hvad de havde at rette sig efter.

Jeg foreslog da, at vi vedtog jævnsides med dette Moratorium for Sparekassens Forpligtelse tillige et lige saa længe gældende og lige saa vidtrækkende Moratorium for Sparekassens Pantedebitorer, at sige dem af disse Debitorer, der tillige som Indskydere i Sparekassen i lovlig Tid, inden 8. September, havde erhvervet sig Modkrav paa Sparekassen, som de efter min Mening uomstødelig sikkert have Krav paa at faa respekteret. Det vilde medføre, at de ikke behøvede at skaffe kontante Penge i December Termin eller, hvis det utrolige maatte ske, at dette Moratorium udstraktes til Juni Termin, ej heller i denne Termin, og man vilde kunne afgøre sine Terminsforpligtelser ved at indsende Beløbet, Renter og Afdrag, under Anvisning paa sin Sparekassebog, eventuelt ved at bilægge den portofrit, som Loven fordrer, til Afskrivning i Sparekassen. Et saadant Ændringsforslag ventede jeg, at den højtærede Indenrigsminister eller Regeringsflertallets Ordfører i Sagens Interesse havde stillet her i Dag, saa at Loven kunde fremtræde i en klar og uomtvistelig Skikkelse. Selv at stille Forslag regnede jeg for ufornuddent, da ethvert Forslag fra min Side paa Forhaand vilde faa en Skæbne, som vilde være det modsatte af Vedtagelse.

Efter hvad jeg havde paavist, ventede jeg, at Regeringen og Flertallet her i Salen havde Interesse i at gøre denne Lov tydelig og klar. Navnlig havde jeg Grund til at tro det, da jeg havde hørt Regeringsflertallets Ordfører i Gaar undskylde sin Tilstedeværelse her som Ordfører for Regeringsflertallet med, at han som Medlem af Sparekassens Bestyrelse og som Næstformand i den stadig havde en Pligt til — saa vidt jeg husker — at varetage Sparernes Interesser, og at han ikke vilde forsømme denne Pligt. Naa, man kunde maaske dertil sige, at denne Pligt skulde han have ihukkommet, den Gang Sparekassen levede. Jeg vil imidlertid ikke staa som Dommer over, hvorledes han har ihukkommet sin Pligt, medens Tid var, men jeg vil sige, at det forekommer mig, at var det galt fat med det ærede Medlems Virk-